

Ch. August 1. Wilhelm

del

Kopia

1848-1891

Brev från Carl Henrik Bergman till brodern
Wilhelm Emanuel Bergman.

År.	Datum.	Avaändningsort.	Addressat.
✓ 1848	5 mars	Upsala.	Stockholm.
✓ "	8 okt.	"	"
✓ 1849	31 okt.	"	"
✓ 1850	5 maj	"	"
✓ 1850	15 sept.	"	"
✓ 1851	7 juli	Stockholm	Maria Euren, Folkerå.
✓ 1852	25 febr.	Björkfors	Stockholm.
✓ 1854	12 maj	London	"
✓ 1855	29 aug.	Upsala	"
✓ 1856	9 april	Björkfors	"
✓ "	7 juni	Grytnäs	"
✓ "	7 sept.	Hernösand	Neder Kalix
✓ "	8 sept	"	J. Bergman O:son, Sthlm.
✓ 1857	18 febr.	Över Torneå	Stockholm
✓ "	13 maj	Näsby	Upsala
✓ 1858	22 juli	Waldermarsudden	Genève
✓ 1859	16 sept.	"	Stockholm
✓ 1860	25 jan.	Stockholm	Upsala.
✓ "	27 febr.	"	"
✓ "	8 nov.	"	"
✓ 1861	5 aug.	"	"
✓ "	19 april 27 sept	"	"
✓ 1862	12 juli 22 aug	Sylt	Stockholm.
✓ "	19 sept	Stockholm	Björkfors.
✓ "	3 okt.	"	"
✓ "	23 dec.	"	"
✓ 1863	27 jan.	"	"
✓ "	11 april	"	"
✓ "	9 sept	Hernösand	"
✓ "	11 dec.	Stockholm	"
✓ 1864	19 jan.	"	"
✓ "	15 mars	"	"
✓ 1865	febr.	"	"
1861	27 sept.	"	Upsala

E.L.W. Bergman, den 5.4 -29.

o 1864 19/1 } saknas 25/12 -26
o 1864 15/3 }

Wilhelm

+

Min älskade Wilhelm

Hur står det till med dig
nu? Du har ej låtit höra af dig.
Det betyder ej något, då jag vet
att du nog flitigt håller dig till
Gud, men det skulle ändå vara
roligt att veta såväl huru det
är med läsningen i skolan, som ock
huru du besinner dig fröfritt i
ändeligt ofscende. Gud kommer
nog i sin tid, bara vi underhålla
ett ständigt begär, en hunger och
törst efter honom; och det språket
håller jag mig em i synnerhet vid:

"Får
Toker, få skolen I finna, Beder så
skolen I få, Klapper på, så skall det
upplåtas för eder". Med detta språk
i hjertat får man tåligt och allvar-
ligt vänta på Guds och Frälsarens
uppenbarelse i själen; den uteblifven
icke. Då först blir det bröllop hos
oss, då Frälsaren för tid och ewig-
het förmåler sig med själen.

Men såligt det är, det kan jag ej
af egen erfarenhet säga, men jag
har, liksom du, litet försmak och
förstånd derom ur böckerna. —

Tacka Gustaf mycket, mycket för
hans goda bref och helga Henriks
och Mamma från din kära bror
Carl

Uppsala den 5 Mars 1846.

Min älskade Wilhelm! (Ne ha
vi återfått denna kära tiden, som tefligare
spårar oss om vår käre Träffares vistelse
här på jorden, medofamman lif och lidande för vår
skull. Mätte detta nya firandet deraf blifva oss
välsignatskrifet och mätte han hjälpa oss, sin
obeskrifliga kärlighet, som fvergår allt förstånd,
men som han blott kan uppenbara för de fattiga
och ödmjuka hjertan. Ack ja, så man faller
från hjälperbildningens höjd, och skulle vara nöjd,
om man finge wälte dörren i sin Guds hus,
så nådens tukten fäta drifva en, att wara glad,
om man blott skulle få bli den ringaste hjenare,
i sin Guds hus, fäta werka en ödmjuk och stilla
längtan efter en blick af sin Gältskän, så, så ar
kan ej heller långt borta. Huru eländigt, att vi
skola tro oss något wara, ändock ar oss allwäntet.
Man må wäl, som Dawid, utbrista, så man tänker
på Guds fälsamma kärlek till oss, fattiga syndare:

Wilhelm (Mamma)

Lilje

"Kvad är människan, att du tänker på henne,
och människans son, att du låter dig värde om honom."

— Min kära Wilhelm, jag skulle nog
oftare skrifu till ^{er} om jag hade något att säga,
men det är så fullt. Vi får nu af Timmerman riktigt
hörn ewiga liffens ord med kraft — Tärwal,
min älskade Wilhelm, måtte Gud på så få full-
bönda sina kärleksfulla och underbara råd! Bed
konom bevara dig för egenkärleken.

Broder Carl.

Uppsala den 8 Okt. 1848.

Min dyra Manne! Alldeles
oförmodadt öfverraskades jag af Mamma
och Henrika samt Gustaf i förrgår! Vi
ha använt dessa dagar att se oss omkring
i Staden, och för öfrigt haft en och stället
mina söndrum. Riktigt hade det varit att
gå se dig med oss, men du får nog grundligt
se Uppsala; om ej förminstone, sedan
du blifvit student. Från prästen Pillner
har jag fått ett psalmodikon; naturligtvis
är det alldeles intet för andra att höra
da man spelar på det, men tyck kan

man i ensamhet ha mycket säje och
nyttja deres. Vi ha nu i tankarna en
liten utfärd till Alunda, men jag är ej ledig
förr än Tisdag middag, då ate, om jag skall
fara med, den måste bli uppskjuten till des.
Efter ett kort vistande der skulle
de öfriga bege sig till Thorslunda, och jag
till mina studier. Men ja^a se, hur väder-
lek och öfriga förhållanden medgifwa det.
I ensamheten skulle jag kanske haft
mera att säga, men nu, då jag har så
många bes^ö mig från hemmet, har jag att ge^a
många ändå, att meddela mig at. Helga Pappa
och Robert från din bröder

P.S. Mamma glömd^e att säga åt Emil, att blomkruckorna
genast måste intagas; lat honom veta detta. Annars
frysas blomkruckorna bort.

Carl.

Uppsala den 31 Oct. 1849.

Älskade Bröder!

Tack för ditt oväntade brev!

Det vittnade om ditt följelskymmer, hvilket alltid
är en god sak, men vi böra ej heller låta oss nedlyngas
af själftagna bekymmer, utan komma ihåg, att Gud är
så angelägen om vår frälsning, att vi kunna tillförlita
oss allt godt af honom och tryggt lägga vår och andras sa-
lighetsfärd i hans händer, men Öfvermot ike glömma att
hålla ut i bön och ordets bruk och i tron vänta nippfyllelse
af vår bön, liksom du nu säkert några dagar väntat mitt
svar på ditt brev. Då har det ingen nöd och vi kunna
vara väl till mods, ty, ingen kommer på skam som förbidas
Herren, heter det i Guds ord, men på lösa föraktare komma
på skam. För all del, låt oss ej försumma Guds nåd
eller glömma den tillkommande herlighet och den
oförgångliga kronan, som väntar helgonen, sedan de här
vedligen kämpat. Men huru skola vi svaga uslingar,
lärför, ja, kämpa en sådan kamp och vinna sådan seger.
Profeten Jesaja säger oss: Genom Tillhet och hopp blifver I
hulpna. Det är alltså det första, att vi skola lära oss bedja,
vänta, hoppas på Gud och tro hans ord. Tänk blott, om du
vore långt borta hemifrån och kommit i nöd på födo och kläder,
och då skrefwe hem till pappa om din ställning, tror du
ej att han straxt dände dig penningar, ja väl sjelf fore till
dig för att trösta. Men du måste dock vänta en liten tid på svar.
Huru mycket mer skall då ej Gud Fader, som är sjelfva kärleken,

höra din bön, som du, lik ett bref, dagligen sänder
till honom ifrån detta främmande land. Ack ja, han
hörer visserligen och gifver skriftligt svar i alla de
rika löften som i ordet innehållas, och vill att man der-
med skall tills vidare låta sig nöja och låra sig tro
Gud på hans ord och vara glad i det visse, hallet,
att en gång skola få se vår Frälsare, när han dertill
fått bereda oss och ser rätt stunden vara inne. —
Gud har många slag af barn att uppföstra; somliga
göra likasom de, som oupphörligen skrika på Mamma,
så snart de falla omkull; dem hjälper han väst upp,
men allra mest tycker han om dem, som, så snart de
förse sig och falla, stå upp, bedja om förlåtelse och
säger: "Kära Gud, ett sådant dåligt barn är jag, men
hjelp mig efter ditt ord," och sedan åter klifva på, så
godt de kunna. — Forteligen, låt oss hålla fast i
Gud, låt ej synden afskräcka oss, men blott drifva
till bön: "Herre, tänk icke på min syndens fjonder och
fast min öfventrödelse, men tänk på mig efter din
barmhärtighet för din godhet, skall". Inlet kan Herren
förkasta oss för syndens skull, ty det är ju det den
sjukdomen han vill bota; därför är han kommen
i världen och gånger till Fadern. Det är endast otro,
som blir rätt orsaken, till människans fördömdelse, då
man icke vill tro Gud. Därför:

Om tron dig synes matt och svag,
dock tröst af Jesu kärlek tag,
att han, som tro i hjertat ger,
skall ock fullborda den allt mer.
En rykand' vaka släcks ej ut,
den svaga tron närock godt slut.

Tarwät, älskade Wilhelm, haf troit och hopp till Gud;
han glömmer aldrig sitt förbund, men glöm ej honom! "Kiskt mod!"
Erik helsar mycket.

Brodern Carl Henrik.

Upsala den 5 Maj 1850.

Min kära Kärleken!

Efter Robert hade några
Commissioner, som han ville besöka några
af eder utföra, och han ställt sitt hus
till tjänst, så ville jag begagna samma
tillfälle att språka litet med eder, och
måstade därmed råder till dig. Jag har
just ingenting att säga annat än att
är medval och ställa på med våra arbeten,
Erik Skrifver predikningar och öfvar på
med bibelförklaringar för adj. Thoren,
Robert med sina fäster, och jag fysiskt
med mig med Hebreiska Bibeln, som
är det roligaste af alla mina ämnen.

Man har de längsta och förästa
tentamina i början, så att det går
ej så fort. Det är nu roligt att
stupa en sommardag i naturen; det
går mera långsamt, innan hjertats vinter
flyr för nådens och kärlekens sol^{värmande}
kraft, men jag hoppas också derpå, ty

Guds ord gifver oss stora löften, om
vi hålla oss till dem. Det går ej med ens.

När jag kommer kan jag ej veta;
det beror på framtiden, liksom
allt annat, men jag börjar nu tycka,

att det är så grusligt länge
sedan jag såg eder. Du har dock
samma ämnen för din längtan både
i affeende på himmel och jord.

Nu går jag åter till min Bibel.

Farväl, Kärle Bröder, Systrar, Anna
från din broder

Carl Henrik.

Lysala den 15 Sept. 1850.

Käreste Bröder!

J

största hast vill jag skriva
några rader till eder, emedan jag vet att I blifven
glada derafver, och ber er ikke mistycka att jag
icke talar särskildt till hvar. Först och främst har
jag ändå så litet att säga, och sedan bör man
ju gärna hafva samfundet såsom Bröder. Detta
är ju en spän äfning för Himmelriket, der icke
är fråga om mitt och ditt. Jag har mycket bråttom
med min läsning, så att jag sitter inne nästan
hela dagen, men om quallaerna kommer tillkänfan
till mig; då göra vi en promenadtillsammans,
göra sedan aftontid och sjunga några verser
till psalmodiken. Det förstås, att jag ibland

är litet bekymrad för framgången, men i all-
mänhet är det lugnt och glädigt för mig.
Bönen är ändå det viktigaste af allt i kristen-
domen; genom den blir vi Guds Barn, der-
igenom talar vi Gud med menniskan, såsom
man väl får se framdeles, fast man nu intet
så riktigt kan fatta och förstå det; genom den har
man ju sin himmel med sig kvar som helst, och
blifver bevarad och renad både från yttre synder,
samt från all otro, lattsinnighet, och verldskärlek.
Derigenom får man ju himmeln i hjertat, och hjertat
i himmeln, och vänjer sig att umgås med Gud och
de osynliga ting. Men hvarföre skall jag tala om
fädakt, som ni wet likaså bra som jag? Hvad är det
att blifva det högsta och bästa i verlden emot det,
att blifva ett stälalande helgon och en Guds engel
i himmeln, hvilket vi fannerligen skola blifva, om
vi bedja Gud om den heliga Andan, frukta honom, och
flitigt och troget sköta vårt kall, såsom om det vore
en bea, gifven af Gud; ty han har ju sagt: "Den som
är trogen i det lille, han skall få det som är mera".

Kelja hjärtligen Emil; han skall väl få bref
vid ett annat tillfälle. Farväl!

Carl

Björkfors d. 25 Febr. 1852.

Min kära Wilhelm!

Mamma skref i sitt senaste bref till mig, att
Mistinen, som du läser för, nu har så mycket godt att säga.
Det är verkligen mycket lyckligt att få höra Guds
ord af honom; man försöker ju så godt man kan gömma
det i sitt hjerta. Men icke får man begära att strax
få se frukt på sitt hjerta till förändring; hjertets
förändring kommer nog, när Gud verkar densamma.
Ännu en gång, min kära Wilhelm, öfverlemnade din
sak åt Gud sjelf, och betro dig helt enkelt åt honom.
Han är icke långt ifrån, ehuru Han är en fördold Gud.
Guds ord är såsom ett utsäde, låt det falla i ditt hjerta,
men utan att sjelf på annat sätt arbeta derpå eller
bekymra dig med att gifva värt derat ty Gud ensem
gifver säden - än så, att man söker vara vakande
öfver sitt hjerta, till att se dess onda; föröfrigt anbefall
din sak kort och hjertligen åt Gud, som tänker på alla
sina barn, jag menar, på alla dem, som ätunda att
på emottaga Hans Andas verkana. Ty allt som skall
blifva gjordt i vår gudsfrukta och salighets sak, det

Wen Em. Wilhelm Bengtman

Stockholm.

måste Han själf Trädfaren nemligen, genom sin Andagöra.
Så skall Hans Ande, som alltid söker oss genom goda
tankar, liksom djefvelen alltid är närvarande i de onda,
i högfärden, egenkärleken och afunden, själf bedja i oss,
när man då märker någon lust i hjertat efter ett
bättre, eller något språk af ordet kommer i tankarna,
så stanna med åstundon derefter. Det är den före-
kommande nådens Ande som vill vänja oss att
gifva akt uppå sig och vara stilla för honom i vårt
inre. En så fattig och ringa bön hörer Gud alltid.
Men, min käre Broder, vår väg går alldeles ike så,
som vi själfva föreställa oss, utan Gud förer oss annor-
lunda för att bryta den egna viljan, och lära oss endast
åstunda Hans Verksamhet i själen. Jesu, Davids Son, var
kunna dig öfver mig, innehåller ju allt hvad man
kan bedja om i sin bländhet och fattigdom. När detta
ropet fått komma ur hjertats förkrosselse, då är
den stora hjälpestunden nära, men ingalunda kunna
vi förkrossa våra hjertan själfva, Gud ensam skall
göra det, vi skola endast mottaga den förekom-
mande nådens anda som tilländer sig, och vara

vårt behof och vår åstundon inför honom som
själf verkar det. Du vet att salighetsporten är
från, och det är ju det därför, att vårt hjerta af
naturen är så alltigenom förderfvadt af egenhet
och egenrättfärdighet; därför är också en syndskän-
sla nödvändig till förödmjukelse för att såsom
en syndare kunna annamma Jesu dyrbara nåd,
och vi skola ju efter Trädfarens råd vinnlägga oss
att få inkomma genom denna enda, rätt porten
till lifvet; visserligen förer Jesus dit, alla dem,
som vilja taga emot Hans Ande, som sedan
doppförbundet klappar på våra hjertan.
Helsa nu mycket till min älskade Gustaf! Hellsa
Mamma, Henrikas, Paul och andra från din broder
Carl.

Uppsala den 29 Aug. 1835

Min käre Bröder!

Det uppfyller vanligtvis, när
jag vill skriva till eder, villadylhet till
hvilken eder jag skall ställa minn rader,
då eller Guds. Ty jag kan säga, att mitt
hjärta just lika tillhör eder både, och
detta pligtskyldigt, emedan I hjälpa
eröfva det. Jag skulle inte i dag hafva
skrifvit alls, om inte Hanna Bakardson vore
i vårmening för anslagen att låta veta,
att Prosten Björk predikar nu om Söndag.
Du skall alltså underrättaamma eller
Henrika derom.

UPPSALA
1835
29

Widersten
Herr Com. Wilhelm Bergman.
Joseph Bergman
Stockholm

Såsom Ni hört, har jag varit i Wäddö; af
Tinkers Dittner fick jag hem himmelska
Laker. För egen del är han nu i full an-
siktning, eller har det skett kallas, hvilket
gör honom äfven kroppsligt sjuk. Jag är
i ett så korttids tillstånd, att jag ej har
så pass mycket reda på mig som vanligt;
det är ej bra, att vara förantlig med
des nåd man hafver, ty man repar sig
icke så fort. - Hvad måtte ej vara att lära
i den himmelska wisshetens skola! När
blott en aning derom uppstår, så är den
dock så vida öfver all föreställning!
Genom wissheten förstår man, huru himmel

och jord skola förenas, hvilken förenig först
skulle ske här hos de förtfödde genom en ny
födelse. Ja, vore vi der! Men sedan måtte ha
sin gamm; måtte vi blott icke alltför ofta
passera, hvarken vid det goda eller onda, som vi
passera!

Anledningen till mitt bref är
ofvannstående underrättelse,
som jag för vänskaps skuld
icke kunde neka meddelas,
och huru jag för min del icke
kan lägga så mycket vikt derpå, ej heller
Mamma och Henriks. Helsing från din
tänksme Carl.

Björkford den 9de April 1856

Bröder Wilhelm!

Utan någon anledning skrifves
jag blott för att begagna det tillfällige
posten erlynder; Lösskrifan har inte dagens
post ännu anlänt, och därför blifvar
det hufvud i dag olesvaradt, som möjligen
med dagens post ankommer. — I det yttre
har jag här, som der väl förtä, ganska
dagat; dock, det är så deladt, att
ingen kan vara utan sina påringheter.
Äro de ej yttre, så känns de i det
inre. Min ankouft hit kan jag på
intel påtå ångra, och jag på mångt
wis rekbat den kallning, som jag till
förene hade. Stor fördel har den, som

Herr Em. Wilhelm Bergman.

Stockholm.

i ungdomen fastställt att söka Gud, ike
så att någon kan undgå att lära sig af
skuden, men dock så att priset blir
mindre dyrt. Om värdelsen hos manhet
många vackra berättelser. Hos gubbarna
Mörthög i Karungi har en längre tid
hörs musik, och ike blott hans ättas
äfven främmande besökare ha hört den;
på festene har äfven hörs bestämde ord
sjungas, såsom det säges, af engelen! —
Min sysselsättning är att läsa Finnska
dels ensam, dels för Muntaparta; huru-
vida den kommer till nytta eller ike,
skall Gud i framtiden visa. Min mening
är nu att i sommar, om jag befinns och
får, begärfva att gå till Helsingfors
för att blija prest, men detta får
änne vara såsom önsket, ty det

står i Guds hand. Emellertid, älskade bror,
kan det onödigas att utom i läsa några
böcker — bordslidan i blåa rummet — äfven
Robertsons *Kyrkohistoria* på Engelska
bli uppmärksam ^{i sommar} på den redan är blanda
de beställda böckerna, hvar *Kyrkohistoria*,
samt att Rydens upplaga af *Kyrkolagen*
inköpas och uppfärd, samt de andra
böckerna. Glöm ej hvar, *Tyska postilman* i *bokskåpet*,
Kanske äro alla dessa anordningar onödiga.
Men så ej säk ~~en~~ sin tid. Gud af blotta
barmhertighet, gifve att den må blija
till hans ära och våra själars gagn!
Hjelp alla våra, in ynn handlar
glömd. Din Carl.

Glöm ej att i Ecclesiastik-departemen-
tets expedition fråga efter min ansökan om *in-
digenat*, inlemnad den 1 Februari.

Grystnäs den 7 Juni 1856.
Min käre Wilhelm!

Vi har nu undgjort eder namn,
och såkert smakat tomheten af det
mål, hvartill man så länge sträfvat.
Stundom skulle jag ha på kvaje-
handa att meddelat, som inte annat
kan än vara den om hjertat, för
under ungdomstiden arbetat på
skollesan, men här kommer jag här
hopnit efter något högre. Denna
barn har det egna med sig, att
på samma gång den påligger
etc. Från som hindrar hjertat
friskt, den skiljer ^{mig} från
intercept för det yttre livet,
och kändom om dess beprof.

Konstl. Wilhelm Öberg

Storh. Malm

Således har man hvarken egent-
ligen arbetat för jorden eller him-
melen. Dock, allt måste lära till det
bästa, när man får lära sig att inse
saken. "Den som ber, har fått."

Annan lärdom ^{är den som i skolan ljuder} är den, som människan be-
håller, så väl för himmelen som jorden;
men jag är övertygad att Guds rike
ligger närmast i ungdomen.
Hägen dertill är korteligen den, att
sitt reda på sig själv. Och den
som har hägen dertill, har att
söka hjälp af den
himmelske Kärleken, ehuru ex-
perimentet icke så snart uppgår
i människan. Men som sagt var,
man väpnar sig med det visna

ordet: "Den som ber, har fått". -
Hvad den influndande sommaren be-
träffar, så hyper jag ingen besträ-
van, övertygad, att vi skola
sitt i kvarnen i evig tid, ehuru
det blir nu eller sedan. Allt
har sin tid; när vi i våra planer
icke kunna veta det rättaste, så
förde bäst vara, att göra hvad som
efter innersta övertygelse, ligger o-
närast, hoppandes att Gud skall styras
vidare. - Var god och nämna
för Robert från Johannes, att mera
varor af det slag, jag medförde, icke
böva hitändas; de hafva föga affattning.
För öfrigt hjertlig hälsning!
Var helad, Broder Gustaf!

Dear Brother!

I dette fald forde det ej gode
sig myrken møde at lade om
ford en sandning af koster.

Kulle jag hafva glömt någon
ting, som du, efter eget omdöme,
tycker kunna komma till
pass, så låt afven det följa.

Jag skulle behöfra Baders verk
för theser vid Disputation. Dock,
om du kunde finna ^{an} några
delar icke äro af innehåll
som liknar sig till theologiskt
eller eljest för ändamålet
tänligt, så lemnas dem.
Utidare alla de häften af Gerlach,
som du icke närmast begagnar,
Kurtz' heliga historia, Thiersch's
"Versuch zur Herstellung" (i Roberts
bokskap), Rhydens kyrkolag (skall
constant betalas!), Beck's Lehr-
wissenschaft o Propädeutik (om
den föd med), de Hebraiska
glosor, som finnas under brädet
i klaffen af den chiffrier, på
hvilken Roberts hylla står

— samt slutligen (trots o!) Milners
Geschichte der Kirche Christi i Pölsitz
bokskaft och Kästlin's "Geschichte
der Schottischen Kirche".
Måste dessa böcker jämnas från
Salminanti, så blir det visst besvär,
men du skall veta, att det är af
vigt för mig, så att du icke
skall underlåta saken, om och
erfordrades enkom tid. Addressen
är, som du vet: Herröfand, Bok-
bindaren Westberg. Kanske får jag
tillfälle att tjena dig tillbakå
för hvad du nu gör mig. De Kå-
lansonska böckerna har jag efter-
skrifvit från Botea, men de
ha ej ännu hört af. Några af dem
skulle jag behöfra flit för tillfälle.
Låt Johannes läsa mina allmänna råd,
adresserade till August.
Din Carl,

Öfver Tornea den 19 Dec. 1857

Min käre broder Wilhelm!

Da kan mig skäl hafva undrat
på, att jag så länge dröjt med svaret på din
brev, helst de innehöllo en förfrågan. Men
mina tankar hafva varit så vandra att
de ännu, som tillhört min sak, att, ehuru
jag utjemt kommit ihåg ditt brev, dess
besvarande likväl blifvit uppskjutet.

Jag vet intet annat råd att gifva, än
att du fages vara på samvetsrost och
följa den, och inte låta din tro pigra
deraf, att du inte möter öfverensstäm-
melse af de näraste. Ty Gud för-
vandlar allt i sin tid, och vi tro och

Har har många gånger frågats
hvar den brodern nu är, som följde mig
till Ruzjals, hvar han varit ordon
han tänker blifva prest. - Jag bor nu
hos Ransvatalo i Ruskola, men kan
i lange dröja der, ty han flyttar

Sagarna börja nu tilltaga, så
att man slipper ut ur arbetet. Måtte
det eviga lifet, nemligen Guds ansikte
i Christo Jesu, uppgå i våra arma
hjärtan, med nåd till trons kraft, det
önskar di älskade Carl
Hjälpa med all bröderlig kärlek Gustaf!

Neu-Kalix, Näsby den 13 Maj 1857.

Broder Wilhelm!

Ditt brev af den 7 dennes har jag
 äke förut and i dag emottagit, emedan det
 först gjort vägen till Björkfors. Du frågade
 hvad jag tänkte om din väg. Visserligen
 synes naturligt att du nu affskutar din di-
 missions-damen, och sedan bestämmer vidare.
 Du skall äke blifva medlem, ty det är
 bra huru som helst, och Gud är med oss,
 fastän det måtte gå genom fattigdom
 och viderådighet i det yttersta. - Det är
 svarade nu, att eljest, att vara prest,
 emedan det till förordas en stark erfa-
 renhet och stor sjeeständighet.

E. W. B. E. W. B.
 E. W. B. E. W. B.

John Blom
 Ofr. Karlberg
 Emoryden
 Tawson
 Mennets lott
 Presbyter
 Thorne
 Fackman
 (Adelberg)
 Melander
 Melander
 Dahlberg
 Samuelsen
 Skoning
 Edberg
 Rasmussen
 Blomman
 Lennander
 Skerfve
 Skerfve
 Skerfve

Dahlberg
 Karlberg
 Emoryden
 Tawson
 Mennets lott
 Presbyter
 Thorne
 Fackman
 (Adelberg)
 Melander
 Melander
 Dahlberg
 Samuelsen
 Skoning
 Edberg
 Rasmussen
 Blomman
 Lennander
 Skerfve
 Skerfve
 Skerfve

Studerant af teol. kandidatexamen,
 Herr Em. Wilhelm Bergman.
 Upsala. ~~Karlberg~~

Emmanuel Wilhelm
 Bergman
 Emanuel Wilhelm Bergman

Grothus
 A. Thorne
 G. Thorne
 G. Thorne
 G. Thorne
 G. Thorne

47
Kærligheden i Norden ad af guddommeligt udspring
og dog ad det om muligt for den, som
på andet saa blivt kaldet, og på
andet saa fåt lært sanningen, at
kunne for en sig om alts. — I min ande
og mit forstand har jeg fåt oplysning
af skriften, men emedtan jeg faktisk
hjerteregte virkelige erfaringer, så har
jeg ikke været i stand til i livet
egenomdriftig forstand og indsigt.

Kære broder! Jeg ad ikke især
vælt at skrive et ordentligt svar
på dit kære bres. Kan jeg en anden
gang sige mere, så skal det vel ske.
Vels nu broder Gustaf og var selv

høfligt besvaret af Johannes L. og din
tante Carl Henrik
Annie ad just nu i venter og hører

Stockholm, Naldemarsudden
den 22 Juli 1858.

Min käre Broder! Efter tillfälle gifves,
så skrifver jag några ord. Under de sedrute
veckorna ha tvärjehanda omskiftningar till-
dragit sig, utan att dock förändra den vanliga
gången i huset, men jag förmodar, att Pappa
och möjligen någon annan brefskrifvare redan
tänkt det husvardsaktiga. Underrättelsen om
edert sammanträffande i en by vid Bodenford
träffade mig, just då jag hemkom från Udale,
der jag kusat på Tårnor Dinner; besöket
var mycket kort och välignadt, endast be-
skrutt, att Mamma daga efter mig afst
från Stockholm till Upsala, i hopp att snart
träffa mig der och tillbringa fortfares resan,
men då jag redan gifvit mig af, blev det
om intet med Mammans resplan till Udale. Kort
dessa förinnan hade ännu gästet i stora bygg-
ningen hos henne, och lemnat märke efter
sig på tapeten hos i lilla kammaren, som
du får se, med Gud gifves dig lycklig hemkomst.
Jag satt vid skrifbordet, när explosionen
skedde vid dörren. - Förliktre Söndag tillkänn-
gaf Pappa vid middagsbordet med ljustlig rörelse,
att Alm och Henrika äro ännu sällskapas gäster,
lifvet, och har deras förhållande sedan dess
klippt öppen trolofsning.

Hen Emanuel Wilhelm Bergman.

Det måtte vara mycket fördelaktigt, att, såsom
båda ämnena, tillfoga: inackorderade på sådant
sätt, att I från ungdomen komma bekant-
skaper; det var min stora frälsning, när jag
var ute, att icke förlora skaffa mig till-
fälle dertill; men också förde jag en hufvud-
sakt behörigt förmåga, jagad, som jag var,
af anskaffelse i koti och blod. Allt hoar
I låten oss veta, ad valkommet och följis
med det språket deltagande, hoar och en förmåga.
För någon tid sedan hörde jag, att Pastor Trottel
skrifvit till sin hennemanns hustru, att han
i Paris icke vågat utgifva sig för Schœitane
utan måste föreställa svensk undersåte för
att vara fredad för Polisen; icke desto
mindre lår han ha ämnat med de
snarast bejfrar sig till Schœitz. De
vare ju roligt, om I skullen samman-
träffa.

Uti såväl nu på und correctur till
Torbjörn Dillner Sångers; som du minnes
att Alm var villig att befordra till tryck.
Med undantag af predikaskrifning och
correcturläsning, ad jag utan bestånd
hysas åtminnig, men har kallat att
föresätta mig med mitt ömre och böner,
som jag tror icke förspiller den.

At besöket i Wåla fick jag ny öfvertygelse
om vikt af ren kyrkoföring; det var verkligen
gripande att höra folket sjunga. Föränd-
ringar af vikt måste snart komma till
stånd inom vårt kyrkoförbund; allt tyder
derpå, och troligen kommer näst på riksdag
att blifva inflytelserike. En mängd ytt-
omfrändigheter synas hopat sig, att till
vår omförtling.

Kronprinsen reiser nu till två städer, nämligen
till Kalix, Haparanda, öfver Torneå; för
hvad följer besöket har med sig. Under
Landskapsvisningen på Björkfors vid
Midsjömmartid, lår en Landströms-skolas
anläggande på Björkfors blifvit bestemt.
Mitt tag med öfverföende dessa rader, som
endast innehålla några notiser från hemmet.
Hej! Dono. Modin, och likaså hoder
Cronstaf på det innerligaste. Din tacksägelse
Och. Postscriptum! Carl.

Sandén har ännu icke lemnat Lazarerna, men
särskilt lår vara lärt, och han afväntar nu endast
insättandet af ett silfverred för vatten och ögning.
Han är en from man, och visar profetisk innerlig
förmåga. - Robert är bättre, åtminstone för
vår ögon, än någonsin för under sin sjukdom.

Med tillförsäkrande

och öfver-
lämnande

och öfver-
lämnande

och öfver-
lämnande

och öfver-
lämnande

nästan röde, och öfverenskom,
att vi emellanåt i vinter skulle
träffas. Han erbjöd sig att
göra besök i fjärde våningen
i staden, ja, till och med föra
slag i k. braderskap. Det
kan äke vara utan känsla
och drömming af samlingar, som
han och närmast sig nägra,
som han i deras väghet,
anser för deß älskare.

Leven väl, älskade Bröder,
och låtom af ihågkommande det
konungliga budet, hvarest vi
äro kallade. Icke för Edes
skull skrives jag detta, utan
för min, som så viktigt och be-
svikligt Quid och försummat, att
använda, Hens gifvor. Det är ett
behov att få uttala för andra,
huru man ej vill säga sig ej.

Waldemar Nordens Drott Sept. 79.

Älskade Bröder!

Äkura och älskligt det
kan synas att få så kort af
hand och efter en så färsk
samvaro briefvexla, tager jag
lika väl till förmån, förminskande
att Undermåttens öfver- och ike
skola vara så kända för Edes bröder
och vänskap. - Choleen har all-
fortfarande gifvit sig, liksom
had på Waldemar Nordens, och ett
litet barn, Gustafson, något blidt,
har afslutit farsaten. De små
i liden byggnaden har ej heller
varit obörda af deß lukt,
dock annu utan allvarssamma
förskrämming. Huru väl att man
hade öfvertrifvade städer, öfvermåttens
skapas, till förmån för en flyttad in-
flyttens skätsel, som till en flyttad in-
träd i vårt under förminskande
så upprörda had.

178
När jag ser, Lura Mamma
bestyr, så måste den tanken på
komma mig, att jag desto mer
bör begagna mitt tillfälle
till inflytning, för att kunna
lysa med någon andelig gåva
och sålunda bidraga till det
helas tröfnad och gagn. Men
så villigt detta erkännes inom
mig, så litet bevisar dock
trohet, när det gäller att
förjaka den synd, som förhindrar
Guds nåd, och att med för-
sakande af det yttre offer-
offra sig i bon. Samhälighet
och samhälighet synes mig vara
blott mig af det christl. lifvet, och
det franska valfräket "L'union
fait la force" eller en öfver-
tämmande på christendomen;

men afsejelsen af det kristliga
och vinnandet för vinnande af
det andliga. Lura Mamma
andra saken. Men vi är
skallade till brödraskap, och
i samma mån lifvet i världen
tycks mig vara mycket af
ändamålsbörhet, ja mer och
lidit enastående - desto
mera borde denna kallelse
i köttet, jag menar kallat
att kunna sig vara till för
brödraskap i kärleken. Huru
förundladt är ej detta mål
och bortskymd för vårt
medvetande?

Huru Ordförande. När han
och jag afsked från sin flyttning
han var så vänligt att det

i färd och uppgif, detta gjorde ett godt
intryck. Många sådana läsa ej finnas.
Ni ser således, att jag är temligen
upptagen, och kan viist inte på något
fritt öfstrång. Konsten var att kunna
hålla sig till två Gud i sin ande, så
voro alltfammande bara en lek, och
ingenting annat. -

Robert synes nu att vara
något försigkommen; liksom Sigrid be-
farad på kikhotan. I hemmet ser likt,
Mammas tufstund omväxlande mellan
indragenhet och lustiga lekamner, för-
trösnis angående folket. - Leve en
väl, älskade Bröder! Jag hoppas att
snart skriva vidare. Eder
Carl.

Stockholm den 25 Jun. 1860.
Min älskade Bröder!

Påstott af din kärn under
lägen jag nu till pennan, och får för
det första nämna, att mitt hjerta be-
hof att samtala med eder begge, och
att det synes mig naturligt, att jag
inte hittills uppfyllt detta behof. Men
allt annat lägen jag heller på mig som
orsak till min försømmelse, än likgiltighet,
ty den finnes inte hos mig i detta för-
hållande. Nu en liten redogörelse för
tidens förlopp. Icke blott det afven
vaskaude i utnämningen till andre lära-
utor afven min resor vid intet det
i det nya kallat ha afvetigat mig

om en gudomlig ledning i denna sak.
Sådana tillstånd till lön, som jag inte haft
från många år, ha mött mig i skolan,
och den länge förkallade kärleks-
gnisterna har gifvit tillvaron sin närvaro.
Alltså, denna ställning ad för mig under
närvarande förhållanden olustigt
den rätta. Det är en gåta för mig,
hur man kan gå tillbaka till sina
syften som hundarna, sedan man fått
syn på den renade sanningen, men
denna gåtan löses ljodtast lättast
och har äfven löst den nu förnäst,
i det jag återfallit i gammal fräls.
Förliden Lördag hade jag att föröka
under hela arbeten försäfat med
skolans angelägenheter, så när som
från Lördagen, hvilket dag jag har
alldeles ledig, ville det ej gå bra

för sig att skriva, och jag berättade
mig för att öfversätta en förtäppling
predikan af Det öfriga den Lördagens
Evangelium. Detta var också i alla hän-
seenden det bästa: för mig heligast,
och för den församling, som vid detta tillfälle
var i kyrkan, lämpligt, ty ett starkt
yrvader hade nära på barrikerat
kyrkan och gjort kyrkfärden svår,
så att endast ett mycket ringa antal
infunnit sig, och detta antal var för-
modligen ett urval af mera allmogent
tänkande. — I eftermiddag har jag
2 tentamina; det ena med ett lellag
i 4de och det andra med ett lellag
i 5te klassen. Redan första ögonblicket
af mitt inträde i skolan anmärkte sig
en gosse, som var en bild af en engel

Stockholm den 27 Dec. 1860.

Käre Wilhelm!

Tack för dina första rader!
Du skall ej undra, att besvaret
dröjt, emedan jag haft hvarjehanda
bestyr, under dessa dagar. Du talar
om det onda, huruast du lider, din
sorg; men det skall dock landa
dig till nytta och drifva dig fram.
Det är ett kors, för hvilket man
får tacka Gud såsom för allt annat.
Jag har det många gånger för hotande
ut, så tror jag dock, att Gud på
ett fördolt sätt uppehåller kraf-
tern och ersätter förlusterna. Man
måste erinra sig, att allting kommer
ifrån Gud, och ehuruval det är med

5. Men vad ska det vara för en förtäring, och behövs den till något?

Mustafas intyg. Han är nu
i bered att gifva sig inom kort
med Jeanette, eller den s.k. "Lana",
Lestadius, och har tillbragt
julen hos Prsten L. i Pajala.

Han säger sig hafva belogat
sitt intagen af Lestadius julpredikan,
att det var honom, såsom han
kan aldrig tillförelse haft någon
julpredikan. - Våra gamla Moten
leva, sig lika, på Björkfors.

Tarval, älskade Bröder! Var
innerligen befatad och rädda uti
despa, att minn rader inte äro
af det innehåll, du hade rätt att
rätta och jag skulle önska! Jag är
mycket uttråkad genom skolan,

och har emellanåt tillbringat den mesta tiden af den dagliga tiden på att skriva till dig. Men jag har varit så tröttnad på att skriva till dig, att jag har varit tvungen att sluta för en stund. Men jag kommer att skriva till dig igen, så snart jag har fått tillfälle.

våra egen gerningard följer han
straffer oss, så skulle dock dessa
följer inte blifva för oss här så
känbara, utan hans ljustälska.
Oroa dig inte så mycket derför,
utan försök hellre att kyssa den
agande handen, så bibehålls dock
freden. - För några år sedan skulle
jag hafva haft mycket att säga i
denne sak; nu är minnet dunkelt.
- I går var föreläsningen 34^{de}
bröllopsdag; det var temligen mycket
fråmmande till middag och sedermera
hela eftermiddagen samlet hos oss,
dock utan karakteren af någon
florantad byråning; tvärtom allt

ganska ledigt och i fullt slag befligt.
Bland sällsynta gäster må nämna
Herr O. O. - I går hade jag
äfvén predikan, efter 5 veckor
uppehåll, förorsakadt af kollettens
inträffande. Texten handlade, som
du torde veta, om Chr. frestelse.
Har du märkt i tidningarna, att
den för sin varelse i kyrkan an-
klagade Björkbores-flutken blifvit af
HofRätten friad? De Byskes upp-
maning skref jag derom den lilla
redogörelse för saken, som läses
i näst sistas numret af Heltaget.
Saken har naturligtvis deruppe
varit mycket deetogande, enligt

Stockholm den 8 Apr. 1860.

Y^r.
True Brother!

Utan all yttre eller inre anledning
tog jag till pennen, blott för att
afskrifa den tystnad, som iakttagits allt
sedan vi sågo hvarandra. Du får väl
icke vänta någonting af värde. -
I hemmet allt sig likt, jemnt och
tröfligt. Der äfvenstodt war här som
alora hastigast på 2 dagar och
besökte oss åfren ett par gånger.
Från Emil ha vi haft några bref,
hvaraf synes, att honn. gav väl och
att hon är nöjd med sin bostad
hos Pastor Thomas. - Det är således
en stillhetens tid för oss och jag
känner behöfvet att använda den
till insamlande. Min spolgång
är mig med Guds hjälp ute he-
stingande. I Söndags, Allhelgona-
dag, hade jag ett predika; den
dagen har alltid för mig varit

18
1750
Hudson and Charles
Essex. William Bergman.

Uphala

dynerligen kär, likasom de p. t. t.
På eftermiddagen hette jag af hem,
frå uppdrag af sjöding, åto för-
rätt en jernfästning. Det var den
ende, 17. årige Jonen och enda
barnet af sinas föräldrar; sorgen
sål kändes. - Nå litet än är jag,
så vet jag ingenting att ljuda dig från,
och vill endast tillägga, att under-
rättelser från dig (omottaget med
deltagande). Gud skall ingifva
dig! hvad nyttigast är i aff. på
välet af lefnadsvärd, blott du följer
och förtroer dig åt den vink din
samvetet gifves. Helt brödertigen
Ludvig; Maria vistades denna vecka
hos Alms på Rosenwik. Besök
och emottag alla vår hälsning
genom din tillgripne
Oscar

från morgonen till kl. 3 i skolan
och sedan på e. m. examen.

Lev väl! Med innerlig
helsad om hafs Forän från din
Älskling
Carl

P. S. Har du ike sigill,
efter du förseglar miden flutet?
Låt göra ett! - Mamma
är på landet och ställer i ordning.

Stockholm den 19 April 1861.

Käre Wilhelm!

Tack för dina rader! du
säger, att det är 2. ne veckor, sedan
vi träffades. Vid eftertanke finner jag det
vara icke mycket mer, och dock synes mig
en hel period sedan dess hafs för-
flutit. - Hvad din tentamen i
kyrkohistoria beträffar, så tyktes
Pappa mycket önska, att du skulle
abslutera den; du finner tydl. hvad
lämpligast är. - Jag får nu
mycket att göra mot flutet af
terminen, emedan tentamina
så hafs sig. Det har genom
Guds nåd varit rätt bra för mig

i skolan; Lark och jag hafwatt
merer kunnat närma oss hwarandra;
och vid den gemensamma stora
motfatsen emot den öppna för-
nekelsen måste det så wara mellan
dem, som af hjertat omfatta christna
sanningen.

Da talas om det intryck de
ront af den i Upsala beund skol-
ungdomen greserande ögonsjukdomen.
Det är sannit, att den villfarelse,
som länge herrskatt, att "människans
lif skulle bestå deri, att hon kan
många lexor," har stora skulder
på sin räkning; och Petri ord till
Simon trollkarlen kunna räs-
ligen hafva sin riktighet, afven

om ordet lexor infattas i stället för
penningar. (Det är fördomd ware, efter
de menn, att Guds gäfra kan fås för
penningar.). Men, detta medgifvet,
kan jag ej öfvergå obetingadt på
deras sida, som ropa på ungdomens
nuvarande öfveranstängning såsom
den största orsaken till alestendet.
För egen del met jag i snitt samvete,
att mina ögon och hela min
kroppshelpa för öfrigt skulle nu
vara förtruffliga, om ike synden
fakt anställa så stora läjningar.

Ursäktas, att jag måste leda
slafvne och vara kortare, än jag
skulle onska. Jag går till möte
en trögen, men med Guds smekt
glad arbetsdag. Hela dagen

Stockholm den 5te Aug. 1861.

Käre Wilhelm!

Som bekant är, går det alltid
lätt att skrifa till dem, man nyss lemnat;
under ett litet intryck af sin och Upsalas
närhet ligger jag och nu i ~~fronnan~~. Det
är eljest underligt, att vi kunne vara så
beroende af afståndet, att vi efter en
långre skilsmessa på visst sätt icke äro
till för hvarandra. Men detta hör nu en
gång till vår naturliga inskränkthet.

Min resa gick utan något anmärknings-
värdt; ingen bekant fanns ombord och ingen
bekantskap gjordes, ja, icke en gång
ett ord utlades. Det var godt, att jag hade
fick att tugga; med dess lättnad och in-
skärpande i minnet af deri förekom-
mande halsfäste tillbragde jag tiden.

Uppsala.
Herr Com. Wilhelm Bergman.
Höf. af Stockholms Posten

Det blåste häftigt på Mälarens färdar,
jag var färdig att ångra min återvänds-
biljett, men höll ut på dunk och tog
ingen skada. När vi nåtkades Stockholm,
inträdde vi i ett helt annat, varmare
klimat. Denna veering har hänt mer
än en gång. — På kontoret träffades
Gustaf, trots efter en Tälje-resa, som
han i går företagit i sällskap med Morten
och Paul. Derifrån fotvandrade jag till
udden, hvarest allt var sig likt. Mamma
sysselsatte mig husliga bestyr.

Utan vår vetskap har Hulda
Dillner passerat Upsala. Hon ankom
dit Lördagsmorgonen och gick genast
ombord på ångbåten; har sedan
vistats hos oss till i dag på morgonen,
då hon begaf sig ut till Dalarna, dit

Syster Henrika redan förut afrest. —
Mamsell Letterström har slutat sina dagar
under vår frånvaro och, efter hoppet, ingått i friden.
Och nu farväl! Helst skissen
ifrån mig! Carl.

Käre Wilhelm!

Tack för dina rader,
korta, men innehållsrika! I dag
skrifver jag blott för att hjälpa eder
och icke lemna ditt bref verkadt.
Mamma är i staden och i ordning-
ställen rummen för inflyttning, som
kommer att ske om Måndag. Hon
har nu unga biträden; Lilla Sofi
Lachisford och Hilda Bodell komma
att Hanna har oss äfven vintern-
båda förståndiga och snälla flickor.
De skola säkert lifva Mamma
till hjälp. Systeren Euren ha nu
 varit hos oss en vecka och resten
dag på morgonen. Hulda Dillner
har haft en febersjukdom, men är
nu på bättringen; oaktadt den mycket
förstötiga uppmärksamhet, vi derom med-
delat till Wala, hafva de der
rättat i afvermittan stor oro och
telegraferat mid enkom lid från
Uppsala, frågande om sjukdomen var

dödlig. Vi hoppas, att de nu lugnt
sig. I Söndags hade vi ett dyg-
bart besök af Professor Caspari
från Christiania, som var hos oss
till middag och sedan hela efter-
middagen till kvällen. Det var
verkligt roande och intressant att
få höra och sampråka med honom.
Jag känner min tragna tjänst-
göring i skolan liksom för
såväl mina studier, som den
utveckling af en liknelse till min
liv, som jag eljest skulle hoppas
vid denna tid. — Det hände i går
en stor olycka på skolgården
under exercisen med bajonetten.
— en äfning som synes vara bra
olämplig att företaga med skolar
i det en af våra skolar
hade den olycka, att med ba-
jonetten stötta för tinningen en
liten gosse, Robsahm, sju år gammal,
som skat obemärkt ha kom ett
träd och just nu sprang fram
af för sig själv. Han var för

gonast did.

Jag skall nu stå och beror
mig till predikan på Söndagen,
ber dig hälsa till Gustaf och mine,
flutar mig i eder hälskomst.

Hästeligen Carl

D. 27/10.

1862 12/2

Käre Vilhelm!

Du nämnde en gång, att edert walspråkshuruw till innehållet höjaktigt, kunde hafva en annan form, för att ike vara ett o själfständigt upprepande af en annans. Mig synes det wära bra, som det är. Men emedan jag påträffat en gripande berättelse, i hvilken samma desu scenning med andra ord är uttryckt, och jag derwid kom att tänka på dig, så vill jag här meddela denna berättelse. Mig synes den mycket skön. Det är Christian Schubert, som anför den. Han talar, som följer:

Ännu står för min själ den Franciska nermunk, som bedjande knäböjde inför en i deras klosterträdgård befintlig, herrligt i Fresko målad Kristusbild, hvilken ännu syntes wära blodig af krigsknektarnes sargande qüisel. Munkens steg plötsligt upp, när jag inträdde i trädgården. Andaktet strömlade ur hans klara öga. "En herrlig tafla, Er Högvördighet," sade jag. — "Originalen är ännu herrligare," ^{svarade} sade han leende. — "Och hvarför vänder Ni en ike till originalen?" — "Ni tykes wära protestant, min Herre; jo, konstnären kommit blott min swaghet till hjälp; min ande är hos den rätte Kristus. Kan Ni då bedja utan bild inför er själ? Är det ike bättre, att en Mästare målar de heliga för oss, än att wä sjukliga fantasier skulle göra det?" — Jag kunde ingenting svara honom. Han följde mig omkring i klostret och trädgården, och sade till mig:

"Via crucis est via salutis (korsets väg
är salighetens väg): så har Kristus lärt,
så hafva oss alle de helige fäderna lärt.
Ni må förbli för protestant eller värdar
er till oss, så måtte Ni dock på korsets
väg ibåga till saligheten. Gud välsigne eder!"
Med dessa ord lemnade han mig.

Denna berättelse synes mig, likasom
den är sann, äfven vara verkligt skön.
Emottag den som en hälsning från din
tänjiske bröder
Carl — Lytt den 12 Juli 1871.

Till Broder Vilhelm, men ike
innehållande hemligheter, alltså
om så önskas, att läsa såsom bi-
hang till brefvet.

brödertliga friheten att erinna om nåd
våndigheten att skilja dig från
vår värdiga vörre, hvilka Paulus om-
talas; de äro i grunden mycket mer
en iakttagelse, som jag många gånger
gjorde hos Mottor Clemente.
Det börjar nu höstas här märkbart
sål. ännu mer hos Er, men den större
stillehet, som medföljer hösten, låter sig
och förnimmas. Det skall bli ett stort
få ärendetrelser ifrån Er, ehvad de handla
om väderlek, naturen, sinnesstämningen,
eller omständigheterna för öfrigt. Dermed
icke uttalat något ansvär på bref
till mig direkt; de helningar och andra
rättelser, som komma genom någon annan,
äro lika påkomna. - Jag går morse ofta
Quittas till Lunda; på väg till staden träffade
jag sedan Ludvig och Axel, bröderna
promenerande tillsammans till häst.
Joda nämnde i går, att hon sedan på
aftonen skulle begripa sig med Dom. Junglöf
till hennes landställe och dröja der
några dagar, liksom Josefina med sin Mamma
skulle begripa sig till Narka under
samma tid.

Och nu farväl! Helsing wänner
och bekanta!

P. J. Sjellstedt har varit
her oss i dag; han varit
mycket intresserad att höra
om Er förbindelse och sade
sig ha skolat komma till brölloret, om han öfverlevat derom.

Stockholm den 20 Aug. 1862.
Käre Wilhelm!

En vecka har ej ännu för-
flutit sedan Eder afresa och dock stager
jag till pennan för att beläsa Eder, öfver-
tygad att mitt ringa förråd af anken
för meddelning icke skall wala åskott, utan
snarare mänskligt om en vecka till. Om
det är tillåtet att först tala om sig själv,
får jag nämna, att igår icke mindre än
100 nya lärjungar - till en stor del dina
förra elever - profleite i Nya Elem. skolan,
och att jag i nästa vecka har ett in-
lämningsprov dejsa; börja de ordinarie lek-
tionerna och desutom vara närvarande
vid de läraremöten, som då skola hållas
för anordnande af den utvidgade skolan.
Emotseende dessa leetyp, som icke torde
lemna sinnet mynnat. Ledighet för annat,
utom, såsom jag genom Guds vädhopp
för det enda nödvändiga, begagnar
jag min närvarande ledighet för
tillfredställande af min önskan att
få sända Eder en helning. -
Gud har varit oss nådig under
den sist förflutna tiden. Jag säger
detta naturligtvis i barnlig mening,

d. v. s. på grund af min förmåelse
af Guds nåd under dessa dagar. Sedan
den afresa har jag studerat Thiersch's
Das apostolische Lebthalter och deraf fått
mången uppmuntrande kyrkohistorisk
underrättelse, men känner mig utan
förmåga till bön och tåmligom nedslagen
i mitt inre. Kom så I da och Demrijs
Sjunglåt i går till den vanliga bön-
stunden kl. 5 e. m. Det hjälpte icke
att se på sin obegriplighet; en
liten brise stack upp, jag följde
den, försökte till en viss tal på några
ord utan bok, och fick en så god
widergivelse i min ande, att jag
nu är vid mycket godt hopp. Det
är visst, att Herren kommer med sin
nåd och röjer sin närvaro den stund
man minst förmodar det, men ofta
fordrar Han såsom villkor därför en
ringa yttre lydnad och begagnas ett
oanständigt medel. Hur mycket mera
skulle Han ej meddela af kärbar
nåd, om vi blott sökte honom med
mera barnligt förtroende! Jag är
öfvertygad att det för min tillväxt
vänt mycket befordrande, om jag
långt före detta försökt att låta den
tale af Guds gåfva till mig och

icke så utelutande begagnat bok.
Lärbror Dillner sade mig en gång, att
jag borde tjena upp mig hos Skriftur.
Detta sker icke genom blott inre sträfvande
lösrykt från den yttre lydnaden och
dagliga öfningen att tjena andra, utan
genom verkverkan på dessa moment.
Praktiskt måtte jag ha tagat, jag
menar på ett yttre praktiskt sätt.
Jag vet icke, om icke du har en ifrån
sin litet skidaktig öfvertygelse i detta hän-
seende, hvilken framstår i förhållandet till
Böhme, Båaden &c, det är så oändligt
litet jag kan tillägna mig ^{så} den, att det
oftast är mig nog att älska och höj-
akt deas skriftur och iakttaga den
finnas, under det att min ande när-
sig med mjölken af Pauli eller Chiff
ord och kommer till harmoni och hopp.
Hufvudsaken blir dock det, att vi ändras
och bättras inifrån och utifrån, och
begagna den dag som är i tacksamhet
till Gud. Hufvudsammen af bålet är
kärllek af ett rent hjerta och ett godt
samvete och en ofskriptad tro. Och
efter jag nu från självbekänne har
kommit in på förmåelse, hvilket jag
såsom du sade på bröllopet, hos en prest
kan tolereras, så talar jag mig den

volumer ha ju utkommit. - Posses hemkommet
från västra Kusten i torsdag, men jag har ej träffat
någon af dem ännu. - Nu är juin spräklad
attom.

I bönem och tackfägelser ha ju vi
gemenskap; Herren gör våra hjertan skänkliga
destill genom sin nåd och håller oss under sin
faderliga vård och uppsiöträn!

Carl.

Stockholm den 19 Sept. 1862.

Käre Broder!

Man bör vara försiktig att
draga på sig bekantshaper; de kunna lätt
blifva efterhängsna. Att det hållet tror jag
dock inte, att du i allmänhet felat, utan snarare
att det motfäta, i hvilket sistnämnda affeente
vi hafve att iågåkomma apostolens ord: "förge
inte att hälsas, ty dermed hafva förlige övrande föt
englar till hälsas." Hvarföre jag förutskickat ofvan
stående varning är, att Angelica i sitt bref till
Mamma i dag nämnt att mitt bref till dig
var välkommet; mera behöfvs inte för att
genast locka mig att skrifa. Läs upp-
muntringsordet förhastast eller inte upprättig.
Så är jag i alla fall ursäktad, då jag tager
fasta derpå och litar tecknar några rader.

Nu skulle jag önska, att kunna lemna
en liten framställning af lifet här hemma under
de sist veckorna, men mångfalden af för-
mål gör att intrycken lifligt försvagas i
minnet och dinnat; det föflutna ligger ordligt
bakom och att planlöst förtälja utan någon
ordnande tanke vore föga nyttigt eller nöjant.

Alltså inskränker jag mig till att nämna,
det vi fått utrymme för under den flyttade tiden,
hvar och en efter sin ställning. Emma har
väl många gånger mycket besökt, och likväl synes
hon mig vara den mest inöfna och den mest
sorgsamliga till sin inre mensiska. Vår efter-
middagsandakter läsas i allmänhet inte annat
uppehållas i anseende till mina skolqvarnål,
men om Söndagarna ha vi haft vår vanliga
stund, utom första Söndagen, då vi voro i Finska
kyrkan. Jag var naturligen nöjd att hjälpa
Sjödins den dagen, d. 13de e. Trin, emedan han hade
bort föruttalat en sakenstämman i Olof Fredrik.
Ounduligt mycket folk var samladt. Men de
höll till gods med mitt armad, vet jag ej,
men för min egen del begagnade Gud detta
tillfälle till uppmuntran. — I skolan har jag
funnit en vän i en af de nya Adjunkterna, Maj.
Ekström, tillika Skolor. Adjunkt i Lärargården,
han är bekant med Angelica. Likaså har
jag fått en vän i en ung man, Hade-
branden Ekström, som är informator hos Conrad
Arfvidsson och sål. grannar både på landet och
i staden. Han har läst Hebreiska mycket och
har för öfrigt vetenskapligt theologiskt in-
teresse, så att jag hoppas att få närmare

stunder i hand samtal i vinter. A propos
Hebreiska, så har du glömt din Hebr. bibel; den
sändes ju till några andra ^{från} glömda böcker.
Wettedals ha återställt Milner, 2 delar, men som
jag tror mig komma att begagna dem, så för-
dräger jag deras affärdande till vägen, men
närsluter i stället den nya Svenska öfversätta-
te Kirkehistorien af Parth, som är bra upplagglig
och skön att läsa. Gossarne i skolan begagna den;
det skall blifva mig ett nöje att ^{läsa} i den. Om Angelica inte känner till den förut,
så skall det blifva en trefflig bekantskap att
göra. — Ludvig Wettedal, som för närvarande
har oförmåga sina från Götland återkomna
systrar Maria och Ellen, har nu afslutat
sin Upsala-bana och tagit en veckas
bergs-examen. Återstår nu Salers bergskola.
Af tidningarne har du sett, att Trottet slutat
sina dagar; twifvelsutan var han vinddrifven,
kastad från sin rätta köl. Jag har fått några
underrättelser om honom genom Ekström, som
satt dem af demofelle Rossander, en af hans
tragnaste apotekarinnor i Stockholm, som nu
är gouvernante hos Arfvidson. Af hans
arbete, "Le génie de la civilisation" lair 2

Juliusen af Skapst.

Jag är fortfarande nöjd med
mitt arbete i skolan, jag menar,
tacksam för att det går att arbeta, och
kan inte neka mig den öfvertyg-
elsen, att på ett fördoligt sätt
band af vänskap med gossarne knyter,
som möjligen kunna blifva an-
knätningspunkter för någonting
högre och bättre. Min önskan var
endast, att jag i mitt väsende och
ringande skände bära mina spår
af Guds nåd och på det sättet
vitna om Herren, - ehuru ovärdig till
uttrycket.

Eurén ska familjen är i staden,
men vi hafva ännu ej träffat någon
af dem, ehuru de gjort ett besök
på Waldemarsudden under Mommas
frånvaro. Maria Eurén är förlovad
med Assessoren i Götha Hofrätt, Snellman,
en from och aktad man; Oskar lär
vara mycket aflyttande, så att
de ej me göra sig förhoppningar
om hans nedseende.

Och nu farväl, älskade Vänner!
Guds Nåd vare med eder och oss!

Carl Henr. B.

Stockholm den 3 October 1862.

Älskade Systrar i Gud!

Ehuru jag inte finner
mig värdig att nyttja ett sådant tilltal,
så gör jag det dock på Hans värdighet,
i hvilken vi gemensamt ättande och
hafva del och hvilkens Andas närvaro
jag någon gång får förnimma till
öppmuntras under vänningen.
Jag förbrär mig bristen på tro, men
icke den själftagna ^{tron}, utan den som hämtar
sin näring af Guds Ord och bönen. När
denna förbräelse blir kraftig, så
vaknar tron på nytt med behof af
tacksägelsen, hvilken alltid beror
af oss frambräas. Likasom tacksägelsen
är ett moment af den offentliga
quörtjensten och nattvardsgången, som
allt för mycket är förbiset, så är den
det äfven i vår enskilda christendom,
öfning. "Bönen, åkallen, förbönen och
tacksägelsen för alla människor," säger
Paulus.

August med familj har nu
lyckligt anlännt, med föräldrar nära

helsningar från Eder. Det var rätt
roligt äfven för oss att se, det så
många vackra blommor funnos at-
teliga i trädgården, men ännu mera
staflo det roa Angelicas anhöriga,
som icke äro bekanta med de nordliga
trakterna. Jag har länge samspåkat
med Carolina och ingenting allt hvad
jag af henne kunde inhämta. Så-
ledes kändt var det att hon, hur
fridfullt och framt huset på Näsby
nu är. De två äro drängarne, Anders
och Per Adolf, som jämte Salstrom och
Mogdalens hvarje gålle göra bö-
n, hafva redan genom ryttat uppväckt
mitt deltagande och min önskan att
få vara med. Helt det husets medlemmar
äfven från mig, när I besöka Näsby.
Rörande var det äfven att få höra
det myckna goda, som Carolina
hade att förutälja om Fru Lode,
med hvilken Angelica icke får
försumma att göra bekantkap,
om Gud gifver tid och tillfälle,
samt om Fru Oederman, från
hvilken Carolina medförde ett vän-
skapsfullt bref till mig. Fru Oe-
derman uttalar deri sin starka samhet

för tillfället att få göra Eder be-
kantkap. Trifvetsutan skall dess fort-
sättande blifva till ömsesidig hugnad.

Skolgångarena, d. v. s. Paul, John
och jag, hafva redan för en vecka
sedan flyttat in till staden, men
Mamma stannar nästan ännu
färdas dagligen fram och åter till
landet och staden i sina mångfaldiga
husmöderliga bestyr. Jag längtar,
att vi nu snart måtte vara samlade
i staden, för att komma i jemmare
gång. För några veckor sedan
äfverkom jag i bokhandeln en
nyss utkommen bok, innehållande
en biografi öfver en författ för
några år sedan hemsöngen Guds-
man och prest, som lefnat i Schonen
och följt Typhland — på en
gång mysticus, theosof och prak-
tisk Guds tjänare. Han är ett bevis
derpå, att Gud ännu i dag är
den samme, som i forna tider,
och utdelar utomordentliga nåde-
gåfvor åt dem, som Han det till-
fälle bereda.

Stockholm den 23 Dec. 1862.

Käre Broder!

Kjertlig tackfägel för dina
med gårdagens först ankomna rader, hvilka
jag med nöje muddrat åt Mamma och
Luphon, bland dessa nu äfven Gustaf, som
kommit hem för att jula. Det gladdes mig
att höra, det i Håsen haft tillfälle att
göra bekantskap med fru Lode; vi hafva
här hemma fått tillfälle att på annat
sätt lära känna henne, nemligen genom
en ganska väl skriven befrådelse, i hvilken
fru Cederman, fru Lode öfverlämnade
om henne författat och till Carolina
öfversänt, med förbehåll af endast
grannlags bruk. Nämn alltså ingenting
om tillvaron af en Jaden.

Under senaste veckor hafva äfven
vi varit hemförte af lindrig halsfjukdom;
jag har till och med något utblifvit
från skolan ett par dagar före terminens
afslutande. Nu hafva ferierna inträffat.
Men utom det, att någon riktig hvilas
finnas utan att hvila i Guds hus, har jag äfven
utifrån inte så alldeles ledigt i an-
seende dertill, att själf med rätta
väntar sig predikaför helgerna.

Herr Emanuel Wilhelm Bergman.

Wenckelström

Örnsköldsvik.

Så uppmuntrande och starkande det är att
arbeta i Ordet, (som ett så högt uttryck får an-
vändas) när Guds Ande är med, så är det
ganska arbetsamt, när människan är lemnad
åt sig själv, eller tron mindre förnimbar.
En obestridlig fördel är dock de nya texterna
införande. Den text, hvarest jag nu har att
bereda mig, är den för 1^{sta} Sönd. e. jul: Drucktes
dig äro, du ringa flyjör, ty den faders godvilje
är så, att han vill gifva eder riket. Det är
ganska tungt, att känna sig så underläggen
sitt ämne, och ur stånd att röra sig inom
den sfer, der orden äro hemma; men åter,
när man betänker, huru äfven det svaga
kan upplyggas, när församlingen är hvarjens
efter sanningen, så gattar man med. - Jag har
flitigt besökt gudstjänsterna, synnerligen i
Korkekyrkan, där Rums predikat, men liksom
mycket för sången och altartjänsten, som
för predikans afhörande. För öfrigt sträpar
jag med hvarje till min pastoral-damen. -
Gustaf har texterat i ett bland de svårare
ämnen dagen förr, än han lemnade Upsala;
hans examen synes rasht närma sig.
För öfrigt har han ej heller försummat
tiden; han har nu synnerligen fäst sig
vid Kirkegaards skrifter och förskaffat
sig dem. - Mamma säger, att hon, ehuru
frisk, dock märkbart förminnes, hura
hennes krafter aftagit sedan förtidne
vinter. Jag tänker emellanåt, att vi

höre tänka på de äldrande föräldrarna
infr Gud, efter vår svaga förnåm. -
Och nu, käre Bröder,
lev jag dig ike försumdessa
yttret korftiga meddelanden, som
jag i anseende till postens snara
afgång måste afbryta. Det skulle
klipps helst att höra, huru det går
för eder med skolan, sedan Wallgren
lemnat Zörkfers, samt om barnen äro
sunda och styrka m.m.
Ett godt slut på det gamla
och välsignelse för det nya tillkommet.
Eder med. bröderlig tillgivsenthet.
Carl Henrik P.

givet frikostigt, liksom så många andre
här i Stockholm. Jag har tyckt, att
det varit ett ämnas för tankfärdighet till
Gud, att så många hjertan varit vil-
liga till att gifva. — Gustaf Sundin måst
jag särskildt hafva i tankarna; som du vet,
är han utan allt föräldraför, och nu
särskildt kommer på min lott, ehuru jag
hittills inte mycket gjort för honom.

Här talas om om representations-
förslaget, som gör stort uppmärksamhet och tröskel-
setas är af mycket betydelse. I sommars
fäste vi oss dock hufvud vid det, som rör
de eviga angelägenheterna, och hafva
haft nåd af Gud till uppbyggelse och
frid. En förändring i personalen har få-
till vida intress, att Lindelius lämnat
kontoret, och i stället Gustaf Norén
tagit der plats. Han är en välkommen
medlem af huset. — Ursäkta mina
usla skrifter. I äroil! Med tillgivenhet
C. H. P.

Stockholm den 27 Jan. 1863.

Käre Broder!

Ditt bref af den 18de dennes
har jag nys emottagit och deraf sett det
bekymmer, som deltagandet uti Kapten Lotes
sorgliga affärsställning hos dig föranleder,
för hans frus skull. Du hemställer till
mig, om jag skulle hafva lust och förnåga
att något bidraga till den nu trängande
skuldens afbetalande och ber mig skriva
med omgående. Swaret är för mig inte
svårt att gifva. Att jag önskar att kunna
deltaga med Gud i barn och helgon,
det vet du, men i det nu ifrågavarande
fall afskräcka mig två äro omständigheter,
af hvilka den första redan är känd. Utgifterna
hafva neml. varit så
mångfaldiga under vinterns lopp,

att jag alldeles inte har någon kassa-
behållning, när jag afkräver 300 R. Rmt,
som är af infattat hos Pappa och afsedd
att begagnas till utgifternas beströande
under den tid, jag hoppas få tjänst-
ledighet för pastoral. damens afläggande.
Det är förmodat, att jag i Mars får en
ett nytt kvartals erhållande, men inte
så ringa del deraf torde åtgå till redan
motsedda utgifter. Att åter vid tiden för
min tjänstledighet anlita Pappas tillgångar,
skulle hos honom med rätta se allt för be-
tydnerligt ut, då han vet min lön och fri-
het från utgifter för bostad och vior. Detta
var det ena, som afskräcker mig. Det
andra är ringheten af den hjälp, som
kunde lemnas, - äfven om den i gifvarens
tycke eller efter hans tillgångar inte
vore så ringa - i förhållande till
storheten af behövet, så det gäller skul-
ders betalande. Eller med andra ord:

vore frågan, att samla något löfthet till
fru Lodes underhåll, så vore det en annan
sak. Nu synes det mig betänligt, så att
jag tviflar, huruvida jag skulle vilja
förfoga till en sådan skulds afbetalande, äfven
om jag hade mera medel, än jag nu har.
Mig synes, käre Broder, att du bör anse
det som en god hjälp för henne, på samma
gång som det har varit en hjälp för du,
att få härebergerna henne under några
veckor på Björkfors och, som jag hoppas,
äfven Grändes, för tillfälle dertill.
Skulle cession inträffa och nöden stå
för dörren, sedan affärerna blifvit utreda
- då vore det en helt annan sak. Du
bör inte lägga bekvämligheten på dig, skunda
dessa är lättare att säga, än att göra.
Hvad Pappa beträffar, kan jag
inte nämna för honom om hela saken.
Det har i vinter varit flere listor,
som han påtecknat, och dervid

Herr Conr. Vilhelm Bergman.

Neder-Kralux

Björkfors.

Stockholm den 11 April 1863.

Käre Broder!

Det är nu länge sedan jag
skrifvit till dig, och jag är själv ike nöjd med
dessa långa uppekade, emedan jag verkligen
erfarit en inner lust att skrifa, utan att lysna
till densamma. Efter en sådan försummas uppfär
så en liten föreläsning; dit är denna, jag med de
saker vilka tycks. Det är mig desultom känt att
jag lämna några meddelanden från oss.

Pärken är nu andad i en dygler högtid,
som ike går utan välsignelse bort. Vi hade något
att få emottaga Gustaf från Upsala på Skar Thorst
hän. Men ej hans vistelse, ty han resten redan dagen
efter helgen, men dock tillräcklig för att skänka
oss, och jag hoppas, äfven honom hugnad. Det var
uppmuntrande och frälskande att förnåmne, han
han väser till sin inner meniska under sina studier,
och alls ike bli materialiserad genom litteratur
vetenskapen, utan i stället alltmer vänd till det
andeliga och ofynliga. Han medförde åt mig två
präsende och en fullständig Evangelii Postila
af Hoburg, hvilken han för en egen träkning inköpt
på domprostens Knös auktion. Detta arbete är det
jämföreligt yppersta och bästa, som jag sett af Hoburg

Påskdagen infunno sig Alva och Systrer Henrika,
oaktadt det varit begynnande vårdet, i staden,
och vi jöngar datt tillsammans friska ängarna
i Dillens samling. Annadagen på eftermiddagen
i förmarkade jag vid beaktomsten från aftonsångare
i Storkyrkan, der Euren predikade med den under-
rättelsen, att Gud redan gjort barmhertighet med
Henrika. En ny och stor anledning till tackfärd!
- Sistlidne Onsdag inträffade den ovanligheten,
att jag hade hos mig en liten samling af vänner
och ambulatorier: Peter Bröng, Flyborg, Håksten, Rudin
och Sten. Nyström. Memma omkärvidde en liten
aftonsmältid, som intogs uppe hos mig i brödrig
stefnad. Det är vår afsigt, om Gud vilde, att för-
nya denna samvaro hos hvarandra temvis, för
att sampråka om religiösa, isynnerhet praktiska
religiösa frågor. Några flere, än de nämnde, torde
väl och ansluta sig till vår krets.

En tid sedan ¹⁸⁴⁴ söka göra mig ledig
från skolan redan denna termin, nu har jag upp-
skjittit min tjenstledighet till hösten, och hoppas
att då få Ullman, Ulfss var, till vika. Gud
stärks i allt efter sin vishet! Det öfrigt bekann
upp hos mig den förre lifsvardsheten, som
är af Andan, den menar att inte hafva någon
omförg, utan frimodigt göra det arbete, som
hvarje dag medför.

Torén har nu utgifvit reogården för sin resa i kat-
chetiskt intresse, och skänkt mig ett exemplar.
Hans arbete synes mig rätt verkligt, och likande
af ordvall eller hopande af en mängd adjektiva,
som följa på hvarandra. Han emottar nu hans
utnämning till dampst i Lepsala. Han har vistats
i Stockholm hela detta år, och kommer att ännu
en tid dröja här.

Och när Novem slutar jag mine
rader, sådana de äro. Emottag dem såsom en
välment hälsning från din
Carl.

Hernösand den 9 Sept. 1863.

Käre Bröder Vilhelm!

Minnet af vår bröderliga samvaro på anghalten är mig rätt kärt, omisskett af det bekag, som är förenad med en högre närvarelsefeller rättare: närvarelsen af en Högre. Hade vi icke kommit på natten, så hade det varit mycket oroligt att tillsammans ha fått gå upp på backen ofvanför stadsträdgården, från hvilken man har en utmärkt vacker utsigt. Lästän jag vistats för i Hernösand, har jag aldrig seto laget och anläggningarna så vackra, ej heller funnit själva Staden och lifvet i den så trefast som nu. Dock - mycket torde komma deraf, att Gud af sin barmhertighet öppnat mig en dörr och banat väg för mig här. Otto Hakansson hade kommit in till Staden samma goda som vi anlände, men fann mig ej före aftonen af den följande dagen. Han var isig att gifva mig de bästa råd, han kunde, för den blifvande disputationen. Jag sänder dig härmed bifogade mina theser: du uttöfste själv din önskan att se dem.

Vår Pastor i staden heter Skeslund, en god och from man, som med pastoral välvilja omfattat mig, och med bröderlig välvilja. Han har, oombedt, af egen drift, skaffat mig ett godt ställe för middags-spisning; en annan dag på morgonen öfverraskade han mig med ett besök och förslag, att vi tillsammans skulle vandra ut till Säbrå och besöka de fromma prästbröderna Brandell, af hvilka den ene är Biskopens v. pastor i Säbrå, den andre (Sören) min ordinations kammrat och nu kyrkoherde i Vålöggeå. Vi gjorde så, språkade, åto middag, förlustade oss af den utmärkt sköna utsigten derstädes, och återvände emot aftonen. Sistlidne Söndag predikade jag i hans ställe; härvarande domkyrka. Jag åt middag hos honom och sammanträffade då med en

15-årig^{gosse} (hos spalter Næslund, som frågade mig, om jag var
bröder till den Mag. Bergman, som varit Adjunkt i Öfver-
Torneå. Vid min försäkran om den tillfrågades identitet
med den omförvälte blef han så glad och sade sig ha
träffat mig i Öfver-Torneå förutgående. Det var en son
af Hennik Bucht, i lifstid kyrkoherde i Karungi; jag mindes
vidermere mycket väl, att ifrågakommande gosse varit
hos sin farbror i Matarungi. Han går, här i skolan, är
flitig och godfruktig. Ett annat kort möte på Måndags-
morgonen, då Theophron Falk rusar in till mig vid kaffelbordet,
omfamnar och kysser mig, men säger sig inte ha tid
till någonting mera, emedan angifvadt, med hvilket han
skulle afresa, var förhållande att afgå. Han är brukspredikant
8 mil norr om Skellefteå, dejer till Skollarne och Pastoratet.
- Man känner sig sig här i Hernösand, att man är
i en stifts-stad, Norrland, Sedes episcopalis? Jag
önskade, att det var en sedes apostolica. -

Au får jag bjuda dig mitt farväl. Theserna
härna dig, förinnan de äro diskuterade. Det är Widen,
theol. Lektor, och Sjerneld, Adj. vid skolan, som af Kon-
sistorium äro utsedde till opponenter. Med Guds hjälp
hoppas jag, att det skall gå bra. Emellertid ämnar jag
desförinnan tentera i exegetik. - Min adress är
Hernösand, O. Holmbergs gård. -

Helsningar till Angelica och Ida och Christine
delvis. Jag hoppas, att de ej glömt att hjälpa Johan
Morén, Stapelkarlen. Mina bröder, minnet af vår
samvaro på sjön, äro ej ännu slut.

Din tjugifve bröders
Carl

Stockholm den 11 Dec. 1863.

Käre Broder!

Å mitt föregående, skrifvet i Hernösand, ehuru afsänt i Stockholm och härifrån afsänt, har du sett den framgång, som jag genom Guds godhet fått erfaras. Allt gick mig tillhanda under min vistelse i Hernösand; några vänskapsförbindelser ingingos, om hvilka jag är öfvertygad, att de blifvit kunnat i din hand, som gör varaktigt hvad han gör. I det hela kan jag också säga att beredelsen till pastorelevaten utöfvar en utvecklande och stärkande inflytelse på mig själf. Herren beröme och gif oss tillväxt det det, som af honom är!

Efter återkomsten till Stockholm företog jag en resa till Uppsala dels för att träffa de bekanta ibland

i somras, ännu ike början blifvit god
und kursen på seminariet. För denna
kurs så han dock så underlyggd, att
han med temlig lätthet bör kunna genom-
gå den när som helst. eller för hans
sinnes uppfriškande och hans praktiska
förmågas utbildning vore det tvifvels-
utan det bästa, om han finge an-
vända några år i verklig öfning
af sitt blifvande kall och dessutom
öfning att vara med människor och
hålla sig i världen. Här har han varit
uten omgång, med sin bok och på sin
kamme. Alltså, har du ike redan
vidtagit någon anordning, som gör för-
slaget om intet, så föreslår jag Gustaf
Lundin till den plats, hvarom du i ditt
brefvärlat med mig. Det synes, som
icke läteligen någon lämpligare skulle
kunna fås, på samma gång som det
med Guds hjälp vore för honom ett
nyttigt tillfälle till förkofran och
utbildning. Men var god och skrif
svar med det snarast. I fall plats
för honom finnes på Djörkfors, så skulle
han då ike på något sätt anmäla sig vid
seminariet. Detta är af vigt. Hel-
sningar från Brodern Carl

Enligt min mening, och enligt den som jag har uttryckt en önskan om att han skulle komma till Uppsala för att studera teologi och för att han skulle kunna få en lämplig utbildning och för att han skulle kunna få en lämplig utbildning och för att han skulle kunna få en lämplig utbildning.

12 Lilla Vattugatan d. 12 Nov. 91.

Broder Wilhelm!

I vår pågående affärs
fråga her jag få nämna, att
jag, efter genomläsande af
ditt bref till Gustaf, der du
bland annat omnämner
att du ansåge det vara
en god placering af penningar
för framtiden, särskildt med
hänseende till dina gossar,
att inrätta huset, lifligt
fattaade ofvertygelsen att
detta torde vara en ganska
allvarsam missräkning, för
jag inte vill hafva någon
andel i skulden till.

Gamla hus äro verkligen
alldeles öfverflyglade af
den nya tiden, och du
finne bara på dig ett
känbart bekymmer.

Med bröderlig hälsning
L. H. Bergman

Älskva. slutatsen
gländes. Jag har på grund
af ofruans stående vänt
mig till annan spekulant.
Du skall se, det är icke
roligt att sälja hus.

Studeranden af Norrlands Nation
Herr Em. Vilhelm Bergman.

Käre Broder Wilhelm!

Det war mycket roligt, att få emottaga ditt sista
bref, och jag önskar dig lycka till ditt nuvarande tillstånd. Jag
hade framställt en slags accommodations-theori, och du hade icke
missförstått mig. Naturligtvid skulle man icke kunna tillåta sig
att säga sådant åt hvem som helst. - Det språket: "Görer bättring"
o. s. v. var beständigt i mitt sinne fördom, och jag önskar att
jag vore i samma tillstånd nu. Dock har Guds nåd icke öfvergifvit
mig. Den anmärkningen, du gjorde, att vi nu leva i tider, liknande
Judernes på Christi tid, har nog sin djupa grund, ehuru man aldrig
nog fattar ställningen så. Till och med Delitzsch har uttalat det-
ta i sin Commentar öfver Genesis. Jag har innerst införlifvat ^{för}/mig
med den åsigt, du i ditt bref härutinnan uttalade. -

Sjöding har varit sjuk i halsböld, mycket illa, och jag
har derföre haft mycket göra dessa ¹/dagar. I Lördags Skriftermål
och derefter Begrafning, i Söndags Predikan, och i går läsning med
Nattwardsbarnen.

Emil har skrifvit till mig och ber hälsa föräldrar och
syskon och för öfrigt "tout le monde". Han säger sig vara mycket
swag och ber oss hjälpa honom med bön emot frestelserna; är glad
att han nu förstår en fransk predikan, hvilket han ej förr gjort;
finner franska språket mycket swårt och arbetar derpå mundtligt
och skriftligt, med innanläsning och utanläsning, från morgonen
till kvällen. 2- Från bröderna Rista i Lappträsk, Johan och Peter,
har August haft bref; de bedja om helningar till hela huset, ut-
tryckligen äfven till dig.